

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Y.G.B., st. přísl. Etiopská federativní demokratická republika, t.č. v Zařízení pro
zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková, *zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům,*
z.s., se sídlem Praha, Kovářská 4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064,
Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne
27.02.2017, č.j. OAM-38/LE-LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým byl ve smyslu
§ 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen*
„zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5
zákonu o azylu stanovena doba trvání zajištění do 14.6.2017, a dále vrácení věci žalovanému
k dalšímu řízení.

V úvodu **žaloby** žalobce namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), § 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (*dále jen „Úmluva“*).

Žalobci byla stanovena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce byl však přesvědčen, že v tomto případě žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k nesprávnému závěru ohledně splnění podmínek uložení povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

Žalobce byl toho názoru, že v jeho případě by postačovalo k dosažení účelu zabezpečení účasti žalobce na probíhajícím řízení ve věci mezinárodní ochrany uložení tzv. alternativ zajištění, jak je předjímá ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalobce poprvé do České republiky přijel v roce 1989 za účelem studia a od roku 2010 do prosince roku 2016 zde pobýval takřka nepřetržitě. Vzhledem k uloženému správnímu vyhoštění žalobce odcestoval v prosinci 2016 do Německa a do České republiky se vrátil zejména z důvodu zájmu o řešení úpravy vztahů ke svým nezletilým dětem českého státního občanství, které zde trvale žijí a vůči kterým má vyživovací povinnost. Správní orgán ve svém rozhodnutí nicméně dospěl k závěru, že v případě žalobce zvláštní opatření nepřichází v úvahu, neboť v minulosti bylo prokázáno, že narušoval právní řád České republiky. Podle žalobce rozhodnutí správního orgánu nebylo dostatečně odůvodněné.

Žalobce upozornil na předchozí rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), které předcházelo žalobou napadenému rozhodnutí. Podle ustanovení § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců dochází sice vydáním napadeného rozhodnutí k ukončení zajištění podle předchozího rozhodnutí, nicméně úvahy, které (jiný) správní orgán vedly k vydání uvedeného rozhodnutí, byly relevantní i v řízení o zajištění podle zákona o azylu. Zákon o pobytu cizinců totiž v ustanovení § 123b a násl. ukládá správnímu orgánu při vydání rozhodnutí o zajištění analogickou povinnost zvážit uložení zvláštních opatření, nahrazujících samotné zajištění cizince. Zvláštní opatření podle zákona o pobytu cizinců jsou ukládána „za účelem vycestování“ a slouží k posílení dohledu správního orgánu nad tím, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nebo v rozhodnutí o povinnosti opustit území z území vycestuje. Správní orgán byl v předchozím řízení nicméně přesvědčen, že v případě žalobce nebyly naplněny důvody pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť jejich uložení nepovažoval správní orgán za dostatečnou záruku, že cizinec (žalobce) z území vycestuje. Jinými slovy, správní orgán dospěl k závěru, že žalobce nehodlá z území vycestovat dobrovolně, a přistoupil proto k jeho zajištění.

Zvláštní opatření jsou upravena rovněž zákonem o azylu a správní orgán má v řízení o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle ustanovení § 46a zákona o azylu stejnou povinnost zkoumat, nejsou-li splněny podmínky pro jejich uložení. Zvláštní opatření podle zákona o azylu však slouží jinému účelu, když podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o azylu může správní orgán v případě naplnění důvodů pro zajištění cizince uložit zvláštní opatření, je-li důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření „je dostatečné

k zabezpečení účasti“ žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle názoru žalobce jsou uvedená zvláštní opatření, co se týče jejich účelů, téměř kontradiktorní, když první z nich má sloužit *in fine* k vycestování cizince, zatímco druhé z nich k setrvání cizince na území po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany a k zabezpečení jeho účasti na něm. Vyjma situace, kdy je důvodné podezření, že cizinec z území nevycestuje, a zároveň není předpoklad, že bude zvláštním opatřením „zabezpečena účast“ cizince v řízení ve věci mezinárodní ochrany, měl by správní orgán podle názoru žalobce přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

Z rozhodnutí správního orgánu (str. 6) vyplývá, že tento vůbec charakter alternativ k zajištění podle zákona o pobytu cizinců a podle zákona o azylu nerozlišoval, když ve svém rozhodnutí citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 9Azs 192/2014, podle kterého je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto zajištění, pokud cizinec v minulosti nevycestoval z území. V aktuálním řízení vůbec nejde o vycestování cizince z území, kterého by se mělo alternativou k zajištění dosáhnout, a proto zmíněný závěr Nejvyššího správního soudu není na souzenou věc vůbec přiléhavý.

Správní orgán podle názoru žalobce nezvažoval možnost uložení zvláštního opatření v případě žalobce zákonným způsobem, když se celkem zjevně nesprávně domníval, že uložit zvláštní opatření není možno z důvodu toho, že žalobce v minulosti z území České republiky nevycestoval. Minulé nevycestování cizince z území sice může sloužit jako podpůrný argument pro (ne)ochoť žalobce spolupracovat se státními orgány, nicméně samo o sobě je ve vztahu ke zvláštním opatřením podle zákona o azylu irrelevantní. V aktuálním řízení ve věci mezinárodní ochrany se o okolnost vycestování žalobce z území vůbec nejednalo. Mezi účelovostí žádosti o mezinárodní ochranu a neúčinností zvláštních opatření navíc není žádná souvislost. Motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá *prima facie* žádný vztah k tomu, zda je nutné žalobce zajistit, aby byla zabezpečena jeho účast v řízení.

Žalobce v žalobě polemizoval s postupy správního orgánu, kdy tento podle jeho názoru přistupuje k ukládání „povinnosti setrvat v zařízení“ paušálně v každém případě cizince, jenž podal žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, což na žalobce působí spíše jako sankce za využití práva, plynoucího z mezinárodních závazků České republiky a ze zákona o azylu, nebo prostředek k zajištění toho, že po skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany bude možné bez potíží pokračovat v zajištění za účelem vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný správní orgán navíc k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle zákona o azylu přistupuje na základě skutkového stavu, jenž byl zjištěn v předchozím řízení jiným správním orgánem, a ani v případě žalobce neprovedl úkony, směřující ke zjištění, zda není možné účast cizince na řízení o mezinárodní ochraně zabezpečit i jinak (uložením zvláštního opatření), když již byl v předchozím řízení konstatován důvodný předpoklad, že cizinec z území vycestovat dobrovolně nehodlá. Navíc, ustanovení § 46a zákona o azylu nevylučuje uložení „povinnosti setrvat v zařízení“ ani v průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany, pokud se ukáže, že zvláštní opatření k zabezpečení účasti cizince již nepostačuje, nebo, jak výslovně předjímá ustanovení § 46a

odst. 2 zákona o azylu, pokud cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.

Žalobce upozornil na rozhodnutí Krajského soud v Praze, sp.zn. 44A 26/2016, ve kterém soud konstatoval, že „*pojem “účinné uplatnění” zvláštních opatření je nutno chápat jako stav, kdy je zvláštní opatření schopno plnit svůj účel. Pro výklad první podmínky je tak nutno v první řadě vymezit účel zvláštních opatření. Úloha soudu je zjednodušena tím, že tento účel vymezil sám zákonodárce v ustanovení § 47 odst. 2 zákona o azylu, kde uvedl, že “Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany”. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení tím, že se zabezpečí účast žadatele. (...) Soud tak shrnuje, že k zajištění cizince je možné přistoupit pouze tehdy, pokud nelze jeho účast v řízení zabezpečit pomocí zvláštních opatření. Soud si je přitom vědom toho, že tento výklad vyvolává pochybnosti o praktičnosti a smysluplnosti takové právní úpravy [např. lze pochybovat o tom, jaký má zabezpečení účasti v řízení vztah k důvodu pro zajištění z důvodu nebezpečnosti pro bezpečnost státu či veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu], nicméně ani tento důsledek nemůže nic změnit na jednoznačnosti textu zákona, kterým zákonodárce učinil neúčinnost zvláštních opatření (tedy neschopnost plnit jejich výslovně stanovený účel) nutnou podmínkou pro zajištění.*“

Pokud správní orgán považoval za nezbytné zabezpečit účast žalobce na řízení ve věci mezinárodní ochrany uložením povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, měl podle názoru žalobce správní orgán konkrétně zdůvodnit, ve vztahu k jakým úkonům v řízení ve věci mezinárodní ochrany je důvodné předpokládat, že se jim žalobce nepodřídí nebo se jich neúčastní v případě uložení zvláštního opatření „dobrovolně“. Platí, že omezení osobní svobody musí v každém případě mít a plnit svůj účel, jenž by měl být formulován dostatečně určitě a nezaměnitelně s jiným účelem a jenž nemůže být zároveň dosažen jiným způsobem. Důvod pro zajištění, jak je formulován v ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle názoru žalobce není účelem zajištění *per se* a představuje jenom nezbytnou podmínku, za naplnění které k zajištění dojít může. To ovšem nezabavuje správní orgán povinnosti zdůvodnit konkrétně a nezaměnitelně, co je účelem zajištění, aby bylo také možné zkoumat, zda důvod pro zajištění cizince trvá po celou dobu zajištění.

Hypotéza právní normy § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je podle názoru žalobce jiná, než jsou hypotézy ostatních důvodů pro zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, které ve svém textu obsahují také účel zajištění (který se může za jistých okolností v průběhu zajištění naplnit nebo odpadnout, následkem čehož musí dojít k ukončení zajištění). Důvod pro zajištění podle písm. e) je však jedinečnou událostí, která již nastala v minulém čase, a v průběhu zajištění proto ani nemůže dojít k jejímu odpadnutí či naplnění. S přihlédnutím k danému faktu je podle názoru žalobce potřeba účel zajištění v případě postupu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu formulovat samostatně, v odůvodnění rozhodnutí o „povinnosti setrvat v zařízení“. Výrazem této nezbytnosti existence účelu zajištění je také povinnost správního orgánu v průběhu zajištění zkoumat, zda důvody (a v nich obsažený

účel) zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají v průběhu celého trvání zajištění (§ 46a odst. 9 zákona o azylu). V případě zajištění podle písm. e) by v případě, že nedojde rovněž k formulaci konkrétních důvodů pro zajištění, byla žalobci fakticky odňata možnost domáhat se uvedeného posouzení, neboť důvod zajištění, jenž je jednorázovou minulou událostí, celkem zjevně nikdy nemůže odpadnout a v každém případě bude proto trvat po celou dobu zajištění. Žalobce byl tedy názoru, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečná formulace důvodů zajištění, když správní orgán přistoupil k zajištění toliko na základě naplnění hypotézy ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bez uvedení, za jakým konkrétním účelem považuje setrvání žalobce v zajištění za nezbytné.

Alternativním výkladem ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může podle názoru žalobce být konstatování, že účelem zajištění podle tohoto ustanovení je důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění prostřednictvím navazujícího zajištění za účelem správního vyhoštění, a to po pravomocném skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Takto stanovený účel by splňoval podmínku účelnosti zajištění a rovněž by dle předchozí argumentace šlo o účel, jehož trvání by během celé doby trvání zajištění mělo smysl zkoumat a který by teoreticky mohl v průběhu zajištění také odpadnout. Pokud by byla přijata uvedená argumentace, bylo by povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, ze kterých vyplývá, že takto stanovený účel zajištění alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn ve stanovené lhůtě zajištění. Z argumentace správního orgánu v části o uložení době zajištění ale vyplýval opak, totiž že samotný správní orgán nepředpokládá pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany – vzhledem k možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu – ani ve stanovené lhůtě 110 dnů zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů. Ponechání žalobce v zajištění jenom z důvodu, že za jistých okolností může dojít k pravomocnému skončení řízení, pokud žalobce nepodá proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek, podle názoru žalobce rovněž neobstojí, stejně jako uvedený postup neodůvodňuje právo žadatele o mezinárodní ochranu vzít svou žádost o mezinárodní ochranu zpět (kterým žadatel disponuje po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany). Řízení ve věci mezinárodní ochrany je potřeba vnímat jako celek, včetně práva na opravný prostředek, jak vyplývá z článku 26 procedurální směrnice (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013), neboť až pravomocným skončením tohoto řízení dochází ke změně statusu cizince ze žadatele o mezinárodní ochranu, kterého není možné vyhostit.

Podle žalobce tak v napadeném rozhodnutí scházela dostatečně jasná formulace důvodů, ze kterých došlo k zajištění žalobce a ve vztahu ke kterým by se proto mohl domáhat prozkoumání jejich trvání v průběhu zajištění. Rozhodnutí proto působí arbitrárně, jako mechanická aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, aniž by vzhledem ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem situace žalobce správní orgán uvedl odůvodnění pro svůj postup a rozhodnutí.

Správní orgán uvedl (str. 5 rozhodnutí), že „z postupu jmenovaného je zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území ČR, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho

propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany.“ Žalobci není zřejmé, jakým způsobem dojde k ohrožení průběhu správního řízení ve věci mezinárodní ochrany tím, že v minulosti vyvíjel snahu vyhnout se svému zajištění a vyhoštění. Řízení o mezinárodní ochraně je samostatné řízení, v rámci kterého má žadatel práva a povinnosti dle samostatného zákona o azylu. Je zřejmé, že žalobce má zájem v České republice zůstat, jde o závěr, ke kterému dospěl rovněž správní orgán. Tento zájem se podle názoru žalobce nedostává do žádného rozporu s plněním povinností dle zákona o azylu, když právě setrvání cizince na území České republiky je podmínkou pro zdárný průběh řízení a pro spolupráci žadatele s orgánem, který o žádosti o mezinárodní ochranu rozhoduje.

V dalším textu svého rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobce *„je osobou, která porušuje právní řád ČR i Evropské unie soustavně, závažnost těchto narušení se stále zvyšuje a agrese směřuje jak vůči osobám, s nimiž má jmenovaný osobní spor, tak vůči úředním osobám.“* Z předchozího řízení je zřejmé, že žalobce byl v minulosti správně vyhoštěn podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že je *„důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek“*. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu umožňuje zajištění cizince ze stejného důvodu, nicméně správní orgán k zajištění podle uvedeného ustanovení nepřistoupil a spokojil se s konstatováním naplnění důvodu podle písm. e), i když v odůvodnění svého rozhodnutí uváděl skutečnosti, svědčící spíše pro naplnění jiného důvodu zajištění. Správní rozhodnutí tak podle názoru žalobce postrádalo vnitřní logiku, když v odůvodnění rozhodnutí neměl oporu samotný výrok rozhodnutí. Uvedený postup rovněž dokresluje argumentaci žalobce ohledně důvodu zajištění podle písm. e), kterou správní orgán využívá v zařízení pro zajištění cizinců paušálně, bez ohledu na konkrétní skutkové a právní okolnosti jednotlivých případů.

Závěrem žalobce namítal, že napadené rozhodnutí postrádalo náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituloval informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR a v odstavcích poskytl velice stručnou argumentaci, kterou však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Žalobce znovu zdůraznil závažnost zde aplikovaného institutu, kdy v případě tak závažného zásahu, jakým je faktické zbavení osobní svobody, ke kterému zde bezesporu dochází, je nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění výroků se věnovat velmi podrobně. I z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno také pro jeho nepřezkoumatelnost.

Dle názoru žalobce by tedy s ohledem na výše uvedené mělo být napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou, když brojí prakticky proti jediné skutečnosti, a to proti nesprávnému a zejména pak nedostatečnému posouzení možnosti uložit zvláštní opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu.

Žalobce rozsáhle vysvětlil, v čem vidí rozdíl mezi zajištěním podle zákona o pobytu cizinců a zajištěním podle zákona o azylu. Stavěl do protikladu účely obou zajištění, když vyvozoval, že zajištění podle zákona o pobytu cizinců má za účel zajistit realizaci správního vyhoštění, zatímco zajištění podle zákona o azylu (v našem případě) má naopak za účel žalobce prozatím nevyhostit. Z toho pak dále vyvozoval, že právě ze skutečnosti, že musel být žalobce zajištěn pro účely vyhoštění, které nerespektoval, jednoznačně vyplývá, že v České republice přece (pro účely žádosti o udělení mezinárodní ochrany) setrvá. Opominul však, že oba druhy zajištění sledují jeden shodný cíl, a to „neztratit cizince ze zorného pole správního orgánu“, neboť v obou případech hrozí, že účel – v prvním případě realizace vyhoštění, ve druhém případě zajištění osobní účasti na řízení o udělení mezinárodní ochrany – bude zmařen. Proto argumentace, že žalobce prokázal snahu nevycestovat z ČR, sama o sobě ještě neznamená, že bude zajištěna jeho účast v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobcem uvedená polemika je tak zjevně nesprávná.

Pokud žalobce svoji výše uvedenou argumentaci podpořil úvahou, že nesprávnost rozhodnutí je zřejmá jednak z toho, že správní orgán vycházel ze skutkového stavu, jenž byl zjištěn v předchozím řízení jiným správním orgánem, a jednak z toho, že žalovaný neprovedl úkony směřující ke zjištění, zda není možné účast cizince na řízení o mezinárodní ochraně zabezpečit i jinak (uložením zvláštního opatření), pak k tomu žalovaný sdělil, že žalobce neuvedl, v čem vidí nepoužitelnost (případně nezákonnost použití) takových skutkových zjištění v současném řízení a jaké konkrétní úkony žalovaný neprovedl. Žalovaný byl přesvědčen, že právě tím, že zhodnotil veškeré dostupné informace, které si ve věci žalobce mohl zjistit a opatřit, dostál své zákonné povinnosti učinit správní uvážení ohledně možnosti zvláštní opatření žalobci uložit. Žalovaný v této souvislosti odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém se správní orgán velmi podrobným a vyčerpávajícím způsobem k této možnosti vyjádřil a své rozhodnutí řádně odůvodnil; pokud by žalobci nebylo ani potom zřejmé, jakým způsobem by mělo z jeho strany dojít k ohrožení průběhu správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, nejde rozhodně o nedostatek na straně žalovaného. Proto žalobní námitka ohledně nedostatečného zdůvodnění a nedostatečné specifikace, která je pak navíc pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, zejména pak jeho často nijak nezdůvodněným negováním ve všech směrech, neobstojí.

V návaznosti na podrobný obsah napadeného rozhodnutí, na které ve zbytku žalovaný plně odkázal, a v návaznosti na shora uvedené žalovaný sdělil, že napadené rozhodnutí považuje za řádně a podrobně odůvodněné. Na rozdíl od žalobce byl žalovaný přesvědčen, že jeho rozhodnutí obsahovalo všechny potřebné úvahy, jimiž se správní orgán při rozhodování řídil, a informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR použil zejména pro účely správního uvážení ohledně možnosti uložit žalobci zvláštní opatření. I závažnosti zajištění si byl žalovaný plně vědom a je zřejmé, že bylo jen vinou žalobce, že k němu žalovaný nakonec musel po řádném zhodnocení všech aspektů daného případu přistoupit.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V **replíce** žalobce doplnil, že důvodová zpráva k ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které bylo zavedeno zákonem č. 314/2015 Sb., uvádí: „*Odstavec 1 dále stanoví důvody pro zajištění. Důvody zajištění jsou navrženy v souladu s přijímací směrnicí. (...) Písmeno e) je rovněž **transpozicí přijímací směrnice** a odráží i úpravu v zákoně o pobytu cizinců a také judikaturu, zejména Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013 Arslan (C-534/11).*“

Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je výsledkem transpozice ustanovení čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice: „*Žadatel může být zajištěn pouze v těchto případech: je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí **za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění** a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení.*“

Podle žalobce tak bylo patrné, že účelem zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je (má být) příprava navrácení nebo výkon vyhoštění cizince, byť cizinec požádal po svém zajištění o mezinárodní ochranu. V případě zajištění cizince za tímto účelem proto musí být pro důvodné pokračování v zajištění i v čase po podání žádosti o mezinárodní ochranu správním orgánem náležitě odůvodněno, že realizace navrácení nebo vyhoštění cizince je v rámci stanovené doby zajištění možná nebo alespoň pravděpodobná.

Rozhodnutí Arslan (C-534/11), bod 63, které bylo při formulaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu rovněž zohledněno, uvádí: „*Ze všech předchozích úvah vyplývá, že na druhou otázku je třeba odpovědět tak, že směrnice 2003/9 a 2005/85 nebrání tomu, aby byl státní příslušník třetí země, který po svém zajištění na základě článku 15 směrnice 2008/115 podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2005/85, ponechán v zajištění na základě ustanovení vnitrostátního práva, jestliže se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je **pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotýčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení.***“

Správní orgán ve svém rozhodnutí podle názoru žalobce vůbec nezdůvodnil pokračování zajištění žalobce (na podkladě jeho přezajištění) konstatováním, že by toto pokračování bylo objektivně nutné k tomu, aby se dotýčný nemohl vyhnout navrácení. Naopak, ze správního rozhodnutí podle názoru žalobce vyplývalo, že zde není předpoklad skončení řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu v určené době zajištění (110 dnů), a proto vyhoštění žalobce (jež může časově následovat až po pravomocném skončení řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu) zjevně nebude možné realizovat ani v maximální době zajištění. Žalobce byl proto názoru, že zajištění v jeho případě neplní jakýkoli účel, neboť vyhoštění žalobce nebude po celou dobu zajištění možné realizovat z důvodu probíhajícího řízení ve věci mezinárodní ochrany a žalobce proto nemá žádný důvod se mu po zmíněnou dobu jiným způsobem vyhýbat.

Žalobce konečně uvedl, že si je vědom, že správní orgán může jeho přítomnost a dostupnost požadovat v období po skončení řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, kdy k realizaci vyhoštění opětovně dojít může. Pokud ale k zabezpečení přítomnosti a dostupnosti žalobce pro účely realizace vyhoštění má sloužit institut zajištění, měla by být účelnost zvoleného prostředku zdůvodněna. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ale nepřímě vyplývalo, že k ukončení zajištění žalobce dojde (pro naplnění maximální doby zajištění) dříve, než vůbec k realizaci vyhoštění bude možné přistoupit. Trvání zajištění celou maximální dobu zajištění tak zjevně postrádá jakýkoli účel.

Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalovaný s takovým projednáním věci souhlasil a žalobce na ústním jednání netrval [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Soud vzal za základ svého rozhodování následující skutková zjištění, jež mají oporu ve správním spisu a jež nebyla v žalobě nijak rozporována: Dne 29.11.2016 bylo rozhodnutím čj. KRPA-7971-52/ČJ-2015-000022 rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce na dobu 1 roku s vykonatelností od 13.1.2017, a to za závažné narušování veřejného pořádku, kdy se žalobce dopustil několika přestupků, zejména proti občanskému soužití.

Dne 7.2.2017 byl cizinec zajištěn hlídkou Policie ČR v budově Obvodního soudu pro Prahu 10, neboť byl veden v evidenci nežádoucích osob. S cizincem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. V jeho rámci cizinec vypověděl, že do ČR přicestoval r. 1989, od té doby z ČR opakovaně vycestoval, avšak vždy v rámci Evropy. Do ČR se dle svého tvrzení naposledy vrátil 6.2.2017 z důvodu předvolání k soudu z důvodu řešení střídavé péče o děti. Byl si vědom svého vyhoštění z ČR, po vydání rozhodnutí o vyhoštění se zdržoval v Německu, ovšem svého neoprávněného pobytu na území ČR si vědom nebyl. Uvedl také, že nemá žádný majetek v ČR a žádné finanční prostředky, je zdravotně v pořádku, je svobodný a má dvě děti v ČR, na které hradí výživné. Na dotaz, zda v ČR páchal trestnou činnost, odpověděl, že nikoli. V Etiopii má příbuzné a s bratrem je pravidelně v kontaktu. Sdělil, že z ČR vycestuje dobrovolně.

Z opisu rejstříku trestů bylo zjištěno, že žalobce ve skutečnosti byl 24.3.2016 pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, tím pádem uvedl nepravdivé údaje do protokolu o výslechu. Z protokolu o jednání před Obvodním soudem pro Prahu 10 dne 7.2.2017 bylo rovněž zjištěno, že tam žalobce uváděl jako den příjezdu do ČR 26.1.2017,

tudíž žalobce v ČR pobýval i přes správní vyhoštění nejméně od 26.1.2017, přestože věděl, že je vyhoštěn. Žalobce dále uvedl nepravdivý telefonní kontakt na svou osobu a nespolupracoval se správním orgánem, kdy nebylo možné ho kontaktovat. Bylo po něm vyhlášeno pátrání.

Znovu vyslechnut byl žalobce dne 23.2.2017. Oproti předchozímu výsledku doplnil, že poprvé do ČR přicestoval r. 1989 za účelem studia, r. 1993 z ČR odcestoval a cestoval po Evropě. Do ČR se vrátil v r. 2010 a až do 23.12.2016 tu pobýval nepřetržitě. Uvedl, že si je vědom, že na území ČR může pobývat jen s platným cestovním dokladem a vízem, a tím pádem si je vědom svého protiprávního jednání, kterého se dopustil 7.2.2017. Uvedl také, že jeho pas je v Německu. O azyl v ČR ani jiné zemi nepožádal. K datu svého posledního příjezdu, které se lišilo podle protokolu o předchozím výsledku a podle protokolu o jednání před soudem, sdělil, že si na ně nevzpomíná. V Německu není úředně přihlášen k pobytu, bydlí různě, stejně tak v ČR bydlí po ubytovnách. Zopakoval, že trestnou činnost na území nepáchal. Do Etiopie by vycestoval dobrovolně. Naposledy tam byl v r. 1991. V ČR jsou jeho dvě děti, na něž má vyživovací povinnost, ale v péči je má jejich matka. Uvedl také, že nedisponuje finančními prostředky a nemá v ČR adresu pobytu, pouze e-mail.

Správní orgán tudíž uzavřel, že cizinec svým neoprávněným pobytem na území mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění z 29.11.2016, nepožádal o vízum, aby se mohl účastnit jednání před soudem 7.2.2017, uváděl účelové údaje, se správním orgánem nespolupracoval. O dobrovolné vycestování z ČR neměl a nemá zájem, přestože k tomu měl dostatek času, nepodnikl žádné kroky k vycestování. Může vycestovat do Etiopie, kde mu nic nehrozí. Z jednání žalobce bylo správnímu orgánu zřejmé, že existuje nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o vyhoštění, když cizinec navzdory tomuto rozhodnutí na území ČR pobýval a existuje reálná hrozba, že se rozhodnutí nepodrobí ani v budoucnu. Soudní jednání, kterým omlouval svůj neoprávněný pobyt, žalobce sám vyvolal žádostí o úpravu styku se svými dětmi. Žalobcovo jednání neskýtalo záruku, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem, když zde bylo nebezpečí opakovaného nerespektování právních předpisů ČR a zmaření výkonu správního rozhodnutí. Žalobce pobýval na území bez stálé adresy a bez finančních prostředků, uváděl účelová a nepravdivá tvrzení, nespolupracoval se správním orgánem, nevyužil možnosti dobrovolně vycestovat. Zvláštní opatření proto nepřicházela v úvahu. Rozhodnutím z 23.2.2017, čj. KRPA-46592-31/ČJ-2017-000022, byl proto žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění.

Dne 24.2.2017 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany, již odůvodnil tím, že má 2 dcery (dvojčata) ve věku 6 let, které nemají žádného jiného bližšího zdravotně a finančně zabezpečeného příbuzného. Jejich matka je ve zdravotně velmi nezpůsobilém stavu, prakticky nezaměstnatelná a již více než 2 roky žije z podpory státu. Žalobce je jediný, kdo dětem platí stavební spoření a zaopatřuje je jinými prostředky potřebnými k životu, a je mu uložena vyživovací povinnost, kterou dodnes řádně platí. Při jakémkoli vzdalování od nich by bylo značně ohroženo jejich zdárné vychování a budoucí život. Děti jsou na žalobce citově upnuté natolik, že by je to značně vnitřně zranilo.

Veškeré žalobní námitky se dotýkaly toho, zda byly v případě žalobce naplněny podmínky pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. **První okruh**

žalobních námitek se vztahoval k žalobcovu tvrzení, že k zabezpečení účasti na řízení by u něj bylo dostačující uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Toto tvrzení se opíralo o pobytovou historii žalobce a skutečnost, že do České republiky se žalobce vrátil z důvodu zájmu o řešení úpravy vztahů ke svým nezletilým dětem, které mají české státní občanství, trvale zde žijí a vůči kterým má žalobce vyživovací povinnost. Správní orgán ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě žalobce zvláštní opatření nepřichází v úvahu, neboť v minulosti bylo prokázáno, že narušoval právní řád České republiky. U žalobce došlo k tzv. přezajištění a žalobce argumentoval odlišnými, resp. protichůdnými účely ukládání zvláštních opatření dle zákona o pobytu cizinců (za účelem vycestování) a zákona o azylu (k zabezpečení účasti žadatele v řízení), mezi nimiž však správní orgán nerozlišoval. Správní orgán vzal v potaz úvahy, které byly relevantní v předchozím řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vedly správní orgán k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny důvody pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť jejich uložení nepovažoval správní orgán za dostatečnou záruku, že žalobce z území vycestuje. Žalovaný správní orgán navíc k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle zákona o azylu přistoupil na základě skutkového stavu, jenž byl zjištěn v předchozím řízení jiným správním orgánem, a ani neprovedl úkony, směřující ke zjištění, zda není možné účast cizince na řízení o mezinárodní ochraně zabezpečit i jinak (uložením zvláštního opatření). Správní orgán rovněž vycházel z nepřiléhavého rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, čj. 9Azs 192/2014-29. Správní orgán se dále nesprávně domníval, že uložení zvláštního opatření není možné z důvodu, že žalobce v minulosti z území České republiky nevycestoval, což ovšem samo o sobě ve vztahu ke zvláštním opatřením podle zákona o azylu není relevantní a o okolnost vycestování žalobce se v tomto řízení vůbec nejednalo. Žalobce také namítal, že mezi účelovostí žádosti o mezinárodní ochranu a neúčinností zvláštních opatření navíc není žádná souvislost a že motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá prima facie žádný vztah k tomu, zda je nutné žalobce zajistit, aby byla zabezpečena jeho účast v řízení.

Soud předně uvádí, že pobytová historie žalobce na území ČR ani konání řízení o úpravě styku cizince s jeho nezletilými dětmi nebyly žalovaným rozporovány. To, že účel zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců a účel zvláštních opatření podle zákona o azylu se odlišují, rovněž nebylo mezi stranami sporné. Jak však žalovaný trefně shrnul ve svém vyjádření, slouží témuž cíli – „neztratit cizince ze zorného pole“, aby účel nebyl zmařen. Jestliže tedy žalovaný svůj závěr o neúčinnosti zvláštních opatření pro žalobcovo vědomé a opakované nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností a pro jeho zcela účelové jednání odůvodnil zejména tím, že žalobce vědomě opakovaně neoprávněně pobýval na území ČR, nerespektoval svou povinnost vycestovat a uváděl účelová tvrzení, jen aby se vyhnul vyhoštění a setrval, byť nelegálně, na českém státním území za využití jakékoli možnosti, na základě čehož lze dojít k tomu, že propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení (srov. str. 5-6 napadeného rozhodnutí), shledává soud takovou úvahu žalovaného legitimní. Nelze tak přisvědčit ani další dílčí námitce, tj. že se správní orgán nesprávně domníval, že uložení zvláštního opatření není možné z důvodu, že žalobce z území ČR nevycestoval, neboť, jak už soud uvedl výše v tomto odstavci, nebylo nevycestování relevantní „samo o sobě“, nýbrž v kontextu dalších důvodů a východisek správního orgánu.

Ve vztahu k „převzetí“ úvah a skutkových zjištění správního orgánu rozhodujícího o zajištění dle zákona o pobytu cizinců bez toho, aby žalovaný sám zjistil, zda není možné

žalobcovu účast na řízení zajistit jinak, soud vycházel z toho, že zákon o azylu stanoví žalovanému povinnost rozhodnout o zajištění dle § 46a odst. 1 ve velmi krátké době 5 dní ode dne podání žádosti o mezinárodní ochranu (§ 46a odst. 4 věta první zákona o azylu), vydání rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem ve správním řízení (§ 46a odst. 6 věta první zákona o azylu) a mezi vydáním rozhodnutí o zajištění cizince za účelem vyhoštění dne 23.2.2017 a napadeného rozhodnutí dne 27.2.2017 uplynul tak krátký časový úsek, že po správním orgánu nelze spravedlivě požadovat, aby aktualizoval již zjištěný skutkový stav. Proto není tato dílčí námitka důvodná.

K nepřiléhavosti právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, čj. 9Azs 192/2014-29, kterou bylo argumentováno v napadeném rozhodnutí a podle níž za situace, kdy cizinec nevystoupal z území v době stanovené správním rozhodnutím o vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto jeho zajištění, soud odkazuje na to, že byla jako aplikovatelná na případy zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu shledána již v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31.8.2016, čj. 41Az 17/2016-19. Používání tohoto rozsudku i pro případy zvláštních opatření dle zákona o azylu bylo aprobováno rovněž Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 10.10.2016, čj. 7Azs 185/2016-23 (body 29-30).

Soud konečně nesdílí názor žalobce, že účelovost žádosti a neúčinnost zvláštních opatření spolu nesouvisejí a motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá žádný vztah k tomu, zda je nutné žalobce zajistit. Z ustálené judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.1.2017, čj. 1Azs 328/2016-28, bod 17) vyplývá, že podmínky uvedené v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou kumulativní. Zároveň je stěží myslitelné, aby účelovost žádosti a neúčinnost zvláštních opatření od sebe byly důsledně odděleny. Pokud je dán důvod domnívat se, že žalobce podal žádost účelově, lze rovněž předjímat, že by nemusel mít zájem na své účasti v řízení, pokud mohl žádost o mezinárodní ochranu podat již dříve a skutečnosti, které v žádosti uvádí, mu musely být již dříve známy. Soud trvá na tom, že popřením existence souvislosti mezi účelovostí žádosti a neúčinností zvláštních opatření by byla popřena efektivní aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, to vše ovšem za předpokladu, že rozhodnutí o zajištění je ve všech ohledech řádně odůvodněno.

Na podkladě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný se vypořádal s možností uložení zvláštních opatření přezkoumatelným způsobem a v souladu s ustanoveními zákona o azylu.

Druhý okruh žalobních námitek byl představován námitkami vztahujícími se k odůvodněnosti zajištění žalobce a k jeho účelu. Pokud správní orgán považoval za nezbytné zabezpečit účast žalobce na řízení jeho zajištěním v zařízení pro zajištění cizinců, měl podle názoru žalobce konkrétně zdůvodnit, ve vztahu k jakým úkonům v řízení ve věci mezinárodní ochrany je důvodné předpokládat, že se jim žalobce nepodřídí nebo se jich neúčastní v případě uložení zvláštního opatření. Jedná se totiž o omezení svobody, které musí mít a plnit určitě a nezaměnitelně formulovaný účel. Takovým účelem není dle žalobce důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu sám o sobě, nýbrž účel zajištění musí být formulován samostatně v odůvodnění rozhodnutí. Kdyby tomu tak nebylo, neměl by žalobce možnost domáhat se posouzení, zda důvody zajištění trvají, v souladu s § 46a odst. 9 zákona

o azylu. Podle žalobce tak v napadeném rozhodnutí scházela formulace důvodů zajištění, resp. jeho konkrétního účelu. Za takový možný účel žalobce označil důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění. Pokud by byla přijata argumentace tímto účelem, bylo by povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, ze kterých vyplývá, že takto stanovený účel zajištění alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn ve stanovené lhůtě zajištění. Z argumentace správního orgánu v části o uložení době zajištění ale vyplýval opak, totiž že samotný správní orgán nepředpokládal pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve stanovené lhůtě 110 dnů zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů. V replice žalobce s odkazem na pasáž důvodové zprávy k novele zákona o azylu a na ustanovení tzv. přijímací směrnice uvedl, že je z nich patrný účel zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to příprava navrácení nebo výkon vyhoštění cizince. Musí tak být náležitě odůvodněno, že realizace navrácení nebo vyhoštění cizince je v rámci stanovené doby zajištění možná nebo alespoň pravděpodobná. S odkazem na rozhodnutí ve věci Arslan též doplnil, že správní orgán ve svém rozhodnutí podle názoru žalobce vůbec nezdůvodnil pokračování zajištění žalobce (na podkladě jeho přezajištění) konstatováním, že by toto pokračování bylo objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl vyhnout navrácení, proto zajištění vůbec neplní jakýkoli účel.

Podle žalobce tak v napadeném rozhodnutí scházela dostatečně jasná formulace důvodů, ze kterých došlo k zajištění žalobce a ve vztahu ke kterým by se proto mohl domáhat prozkoumání jejich trvání v průběhu zajištění. Rozhodnutí proto působí arbitrárně a neodůvodněně ve vztahu ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem situace žalobce. Žalobci nebylo zřejmé, jak by jeho minulá snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění (viz str. 5 napadeného rozhodnutí) mohla ohrozit průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany. Obdobně zájem žalobce na setrvání na území České republiky dle žalobce není v rozporu s plněním povinností dle zákona o azylu, když právě setrvání cizince na území České republiky je podmínkou pro zdárný průběh řízení.

K dílčí námitce, že žalovaný měl konkrétně zdůvodnit, ve vztahu k jakým úkonům v řízení ve věci mezinárodní ochrany je důvodné předpokládat, že se jim žalobce nepodřídí nebo se jich neúčastní v případě uložení zvláštního opatření, soud opakuje, že použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je vázáno na kumulativní splnění tří podmínek: (1) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, (2) existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, (3) možnost žadatele podat žádost o mezinárodní ochranu dříve; k tomu přistupuje nezbytnost zkoumat použitelnost zvláštních opatření (srov. výše citovaný rozsudek čj. 1Azs 328/2016-28). Nejenže zákon nestanoví povinnost správního orgánu vypočítat úkony, kterých by se žadatel měl účastnit, podle soudu je dokonce nemožné takový výčet provést, neboť na počátku řízení, kde prvním úkonem je právě vydání rozhodnutí o zajištění, nelze předvídat všechny úkony, jež správní orgán bude muset provést. Tato námitka proto nemá opodstatnění.

Žalobce posléze namítal, že v napadeném rozhodnutí scházela formulace důvodů zajištění, resp. jeho konkrétního účelu, kdy přitom dle žalobce účel zajištění (kterým by mohl být důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění) musí být formulován samostatně

v odůvodnění rozhodnutí. Kdyby tomu tak nebylo, neměl by žalobce možnost domáhat se posouzení, zda důvody zajištění trvají.

Soud vycházel ze závěru, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.2.2017, čj. 4Azs 9/2017-31: „*Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.*“

Shledal, že správní orgán náležitě formuloval a odůvodnil ony *objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová*, když vzal na str. 4 a násl. napadeného rozhodnutí v úvahu pobytovou historii žalobce (přibližně 6 let nepřetržitě v ČR a od r. 1989 v rámci Evropy); zohlednil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, byl opakovaně zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, tj. po více než 6 letech pobytu v ČR, přestože se během tohoto období mohl volně pohybovat, dostavit se k příslušnému orgánu a žádost podat; zohlednil podání žádosti v době, kdy se vyhoštění vzhledem k zajištění stalo reálným, jakož i vědomé nerespektování povinnosti vycestovat a odůvodnění žádosti údajnou starostí o děti, s nimiž však nežije, nepodílí se na jejich výchově a prakticky s nimi není v kontaktu; ze všech těchto důvodů dovodil závěr, že žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění. Tím pádem byla naplněna i druhá věta citované pasáže rozsudku čj. 4Azs 9/2017-31, tj. účel zajištění spočívající v zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění. A dále, jestliže byly formulovány důvody zajištění, nic nebrání tomu, aby bylo zkoumáno, zda trvají.

Nelze přehlížet, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a řízení o správním vyhoštění jsou dvě samostatná řízení a realizace vyhoštění do prvního z nich nespadá, proto soud jako nedůvodnou označil námitku, podle níž bylo povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, ze kterých vyplývá, že účel zajištění (tj. dle žaloby důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění) alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn ve stanovené lhůtě zajištění.

K dílčí námitce, že samotný správní orgán nepředpokládal pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve stanovené lhůtě zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů, soud zjistil, že odůvodnění doby zajištění, vycházející z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů, spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení, nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví.

K argumentaci v replice, založené na důvodové zprávě, tzv. přijímací směrnici a rozhodnutí ve věci *Arslan*, soud předně konstatuje, že ustanovení zákona o azylu je nutno vykládat eurokonformním způsobem. Po porovnání textu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s ustanovením čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice 2013/33/EU a s bodem 63 rozsudku ve věci *Arslan*, jak na ně odkazuje žalobce v replice, je soudu zřejmé, že účel v souladu se

směrnici i s výkladem Soudního dvora Evropské unie je obsažen již v samém znění daného ustanovení zákona o azylu, naplnění podmínek, jehož použití správní orgán řádně zkoumal. Směrnice nestanoví, že „realizace navrácení nebo vyhoštění cizince“ musí být „v rámci stanovené doby zajištění možná nebo alespoň pravděpodobná“, jak dovozoval žalobce. Stanoví toliko kritéria uplatnění zajištění včetně toho, že cizinec byl zajištěn za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění, nikoliv že je nutné, aby došlo k realizaci v době stanovené rozhodnutím o zajištění. Jak již soud zdůraznil, řízení o vyhoštění a řízení o mezinárodní ochraně jsou vzájemně oddělená. Proto jsou liché argumenty žalobce spočívající v nutnosti možné realizace vyhoštění žalobce v rámci doby zajištění, neboť by šly proti samému smyslu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, který již byl předtím zajištěn za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a u nějž se lze domnívat, že žádost podal účelově, kdy tímto smyslem je – i v souladu s rozsudkem ve věci *Arslan* – prevence žadatelova vyhnutí se navrácení. Sám žalobce navíc správně uvedl, že po dobu trvání zajištění není ani možné žalobce vyhostit, neboť je zde překážka probíhajícího řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud nepřisvědčil ani tomu, že správní orgán nezdůvodnil pokračování zajištění žalobce tím, že by toto pokračování bylo objektivně nutné k tomu, aby se dotýčný nemohl vyhnout navrácení. Lze odkázat např. na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde správní orgán uvedl: *„Žádost o mezinárodní ochranu však [žalobce] podal teprve tehdy, kdy mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, byl opakovaně zadržen a výkon tohoto vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. [...] Vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*

Třetí okruh žalobních námitek se dotýkal odůvodnění napadeného rozhodnutí a požadavků na odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu. Správní rozhodnutí podle názoru žalobce postrádalo vnitřní logiku, když odůvodnění rozhodnutí ukazovalo spíše na důvod zajištění dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, zatímco výrok rozhodnutí se opíral o písm. e) téhož. Podle žalobce napadené rozhodnutí neodpovídalo požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, když žalovaný pouze rekapituloval informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR a v odstavcích poskytnul velice stručnou argumentaci, kterou však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. V případě zbavení osobní svobody je nezbytné podrobné odůvodnění.

Soud se s tímto okruhem žalobních námitek neztotožnil. K tomu, že správní rozhodnutí postrádalo vnitřní logiku a ukazovalo spíše na důvod zajištění podle písm. c), soud opakuje, že od str. 4 napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda jsou naplněny kumulativní podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Přestože tedy bylo rozhodnutím z 29. 11. 2016 rozhodnuto o vyhoštění žalobce z důvodu narušování veřejného pořádku a přestože napadené rozhodnutí skutečně obsahuje pasáž, podle které žalobce *„je osobou, která porušuje právní řád ČR i Evropské unie soustavně, závažnost těchto narušení se stále zvyšuje a agrese směřuje jak vůči osobám, s nimiž má jmenovaný osobní spor, tak vůči úředním osobám“*, jednalo se v tomto případě o marginální konstatování v celém řetězci odůvodnění, které nijak neovlivňuje náhled na to, podle jakého ustanovení zákona o azylu žalovaný chtěl postupovat a

postupoval.

Napadené rozhodnutí taktéž odpovídalo požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Namítaná „pouhá rekapitulace“ informací získaných ze spisového materiálu Policie ČR jednak odpovídala tomu, že žalovaný splnil svoji povinnost shromáždit si podklady pro rozhodnutí takovým způsobem, že o zjištěném skutkovém stavu nebudou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), jednak dávala jasně najevo, z čeho správní orgán při svém rozhodnutí vycházel. Úvahy žalobce, ony „odstavce poskytující velice stručnou argumentaci“ pak byly dostatečně podrobné k tomu, aby bylo zjevné, co žalovaného vedlo k rozhodnutí ve výroku, a zároveň postačující i vzhledem k tomu, že zajištěním bylo zasaženo do osobní svobody žalobce.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2 a § 3 správního řádu, a také porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však nárok na náhradu nákladů řízení neuplatňoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 7. dubna 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová